

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068638832/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

faldende Mesalliance vilde vel, langt fra at gøre Dem lykkelig, snarere staae iveien for Deres Fremtid, der nu ligger for Dem med saa lyse Farver.

– Nei, ikke uden i Forening med Dem. Jeg er min egen Herre! jeg forlanger ingen anden Lykke end den at leve rolig og i Kjærlighed.

Claudine sukkede, det kostede hende Møie at forklare sine Tanker uden at saare den ærlige Beiler. Baronen havde grebet hendes Haand, hun lod ham beholde den, og sagde med et sagte Haandtryk: Tro mig! jeg føler det Ærefulde, det Misundelsesværdige i den Skjæbne, De tilbyder mig, men saameget mere burde jeg, hvis jeg modtog den, kunne sige mig selv, at jeg ikke var den uværdig, jeg maatte tiltroe mig virkelig at kunne bidrage til Deres Lykke, men det kan jeg ikke, thi kun den inderligste Kjærlighed kan være Gjengjæld for Deres, og den staaer det ikke mere i min Magt at give nogen Mand.

Baronen taug med bedrøvet Mine. Efter et Øiebliks Taushed sagde han: Men De er jo dog fri.

Jeg er ikke engang vis derpaa, svarede Claudine med nedslagne Øine.

– De forestiller Dem maaskee, at Deres Mand, som blev borte paa en Søreise, ved et eller andet Mirakel kunde være ilive. Men jeg beder Dem betænke, hvor høist urimeligt et saadant Haab dog er. Efter saamange Aars Forløb skulde da intet Menneske, enten af Skibets Besætning eller Andre, have mindste Efterretning at give om ham? Men ialfald maa det jo ikke være umuligt at tilveiebringe nogen større Vished herom. Hvad var Skibets Navn? hvor var dets Hjemstavn? Hvem var dets Rhedere eller Participanter? Nævn mig alt Dette, og der skal Intet blive forsømt for at skaffe Vished om dets Skjæbne.

Efter et Øiebliks Betænkning svarede Claudine: Jeg kunde vistnok undvige at besvare disse Spørgsmaal; jeg kunde sige, uden at lyve, at omstændelig Beretning om et elsket Menneskes voldsomme, maaskee pindlige Død er saa sønderrivende, at jeg er svag nok til at flye et Billede, der vilde martre min Phantasie Dag og Nat. Men den Hengivenhed, De viser mig, giver Dem Ret til min Fortrolighed, saameget mere, som Det, jeg har at betro Dem, rimeligviis vil være en Modgift mod den Trolddom, som jeg ubevidst har øvet imod Dem. De troer, som Alle, at jeg er Enke, at min Søn er Frugten af et lovligt Ægteskab. Det er ikke saa. Som en meget ung, uerfaren Pige, er jeg bleven henreven af Tidens regellose Grundsætninger, af min Omgiv-